

som ogsaa at være for den ærede Forespørger og for Andre, der have interesseret sig for Forespørgselen, af en efter Omstændighederne tilfredsstillende Natur. — Der er et andet Spørgsmaal, som berørtes af den høitærede Justitsminister, og det var det, at han antog, at den vedkommende Politimester ikke havde ment sin Forespørgsel til den ærede Rigsdagsmand paa den Maade, som den ærede Rigsdagsmand havde opfattet det. Det er en Sag, som det er særdeles vanskeligt at bedømme for dem, som ikke have haft Leilighed til nærmere at sætte sig ind i og gjøre sig bekendte med de paagjældende Forhold, og det er ikke tilstrækkeligt, idetmindste ikke tilstrækkeligt for mig, til at danne mig nogen afgjørende Mening derom, at høre en Pasjus af et Brev oplæse een Gang. Den ærede Forespørger syntes tilbøielig til under sin Forespørgsel at inddrage et langt større Emne, nemlig det, som angaar Politimestrenes Myndighed i det Hele taget, altsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt Politimestrene heri Landet have en forvidtgaaende Myndighed, og hvilken Begrænsning der i saa Henseende kunde ønskes. Jeg tror, at der kunde være megen Grund til at bringe noget Saadant paa Bane og at faae det omhyggelig diskuteret og oplyst heri Salen. Der kan vel ikke være Spørgsmaal om, at vor Retsforfatning i saa Henseende er af en saadan Bestaaffenhed, at den i særdeles høj Grad trænger til en Omændring, og at Befolkningen i ikke ringe Grad er ubsat for Vilkaarlighed fra Myndighedernes Side, uden at der staaar den tilstrækkelige Retsmidler til Naadighed for at faae Oprensning for Retskrænkelse, som begaaes i saa Henseende mod den Ene og mod den Anden. Dette fremkommer der jevnlig Exempler paa, men det er vistnok neppe muligt paa nogen udtømmende Maade at komme ind paa dette Spørgsmaal paa Basis af den Forespørgsel, som den ærede Forespørger har stillet, i alt Fald saaledes som han har formuleret den, og jeg skal derfor ikke forsøge nærmere at komme ind paa en Belysning af vore Forhold i saa Henseende. Jeg har kun tilladt mig kortelig at antyde og at udtale, at Forholdene ere af en Bestaaffenhed, som paa ingen Maade er tilfredsstillende. De enkelte Detailler, som vedkomme den her foreliggende Forespørgsel, er det jo umuligt at komme ind paa, og det faameget mindre, som den ærede Forespørger, om jeg har hørt rigtig, endogsaa har undgaaet at nævne vedkommende Politimesters Navn. Jeg tror dog imidlertid i det Hele taget, at den ærede Forespørger fortjener Tak, fordi han har rørt ved en Streng, der virkelig fortjener at røres ved, og den høitærede Ministers Svar paa Forespørgselen, saavidt sammes direkte Indhold angaar, forekommer mig som sagt ogsaa at være tilstrækkelig tydeligt.

Svar: Det forekommer ogsaa mig, at den ærede Forespørger kan være fornøjet med den

høitærede Ministers Svar. Dette Svar gaar i Virkeligheden saa bestemt som mulig ud paa, at den paagjældende Politimesters Forhold i dette Tilfælde har været ganske uberettiget og suldstændig utilbørligt. Den høitærede Minister har jo endogsaa givet sit Svar en saadan Form, at han har erklæret det for ganske utroligt, at Politimesteren virkelig har kunnet mene, at han i denne Sag kunde optræde saaledes, som denne selv har sagt, at han gjorde, som Politimester. I den Henseende kan altsaa den ærede Forespørger, som den høitærede Minister siger, være ganske rolig, men et andet Spørgsmaal er jo, hvorvidt en Politimester, der anvender sin Myndighed paa denne eller paa lignende Maade, har Grund til at være lige saa rolig, efter at noget Saadant er sket, som det af den ærede Forespørger Fremdragne. Det er jo imidlertid i den Henseende ganske vist, at vi herhjemme ere stillede noget uheldigt overfor Politimyndigheden og dens Misbrug. For det Første er jo vor Lovgivning meget fattig paa det Omraade. Det er jo ikke mange Regler, vi have i Lovgivningen, som vi kunde holde os til, naar der er Spørgsmaal om en Begrænsning i Politimyndighedens Udøvelse. Dertil kommer, hvad der er nok saa vigtigt, at selv om der foreligger virkelig graverende Tilfælde, er det ikke saa ganske let at komme til sin Ret gennem Domstolene, fordi — og det er Noget, som jeg kan sige uden at frygte for at blive modtaget — Domstolene heri Landet i deres Helhed have saa absolutistiske Tendenser, at det i alle slige Spørgsmaal vil være dem magtpaaliggende at hævde Autoriteten, at hævde den administrative Myndighed, fremfor at hævde Publikums Ret. Det er Noget, som er saa sikkert og saa utvivlsomt, at jeg ikke venter, at det vil blive bestridt fra nogen Side. Det er et yderst sjældent Tilfælde, at en Retsbetjent, en Politimester, selv om han virkelig har forset sig, og selv om dette udtales i Dommen, bliver straffet. En Antydning i Dommen af, at det ikke er ganske, som det skulde være, vil i de allerfleste Tilfælde være det Øieste, der bliver naaet. I den Henseende tror jeg nu, at Domstolene noget ere i Strid baade med vor Grundlov og ogsaa med vor Straffelov, som jo ved at sætte Straf for slige Embedsmænd, uden dertil at knytte Embedsfortabelse, dog virkelig maa siges at indeholde en Forudsætning om, at det i og for sig ikke nebbryder Myndigheden eller gjør Myndigheden umulig, at den enkelte Person, som beklæder denne Myndighed, har forset sig, derved har gjort sig fortjent til Straf og ogsaa har faaet den. Det er nu imidlertid engang saaledes, og der er ikke megen Udset til, at vi i den Henseende staa overfor nogen Forandring. Domstolene her i Landet staa i det Hele taget, tør jeg sige, endnu paa et Standpunkt, der ligger mere paa den anden Side af 1848 end paa denne Side, og jeg tror, det er Noget, som gjør sig gjældende i